

Sygn. akt: I C 1311/17upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Banaszewska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Monika Nalewajk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 stycznia 2018 roku w S.,

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.,

przeciwko A. L.,

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej A. L. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 511,13 (pięćset jedenaście złotych trzynaście groszy) złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie od dnia 12 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałej części,

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 227,30 (dwieście dwadzieścia siedem złotych trzydzieści groszy) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

IV. nadaje wyrokowi w pkt I i III rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 1311/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, domagając się zasądzenia od pozwanej A. L. na swoją rzecz kwoty 511,39 złotych z odsetkami umownymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kwoty 180 złotych tytułem zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że (...) PL (...) z o.o. zawarła z pozwaną A. L. w dniu 4 lipca 2014 roku umowę pożyczki o nr (...). Pozwana zobowiązała się do zwrotu kwoty pożyczki w terminie do dnia 24 lipca 2014 roku. W związku z tym, że pozwana nie spełniła swojego świadczenia, pierwotny wierzyciel sprzedał swoją wierzytelność wobec pozwanej na rzecz (...) Spółki w T. (...) Następnie wymieniony podmiot w dniu 30 września 2014 roku sprzedał tę wierzytelność na rzecz powoda. Powód wezwał pozwaną do zapłaty należności, jednakże ta nie uiściła dochodzonej pozew kwoty. Na kwotę dochodzoną niniejszym pozew składa się:

- 320 złotych tytułem udzielonej pożyczki,
- 92,50 złotych tytułem kosztów działań upominawczych, zgodnie z § 5 pkt 1-6 Umowy Pożyczki,
- 98,63 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek umownych za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia następującego po dniu, w którym pożyczka stała się wymagalna do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu, liczonych od kwoty 320 złotych.

Postanowieniem z dnia 6 września 2017 roku w sprawie VI Nc-e (...) Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdziwszy brak podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazał rozpoznanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Szczytnie jako sądowi właściwości ogólnej pozwanej.

Pozwana A. L. nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie stawiała się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę pomimo prawidłowego zawiadomienia, nie złożyła żadnych wyjaśnień w sprawie ani nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 4 lipca 2014 roku pozwana A. L. zawarła z (...)PL (...). z o.o. z siedzibą w W. umowę pożyczki gotówkowej o nr (...). Pozwana otrzymała kwotę w wysokości 320 złotych, którą zobowiązała się spłacić do dnia 24 lipca 2014 roku. Roczna stopa oprocentowania zadłużenia przeterminowanego została ustalona jako czterokrotność stopy kredyt lombardowego i na dzień zawarcia umowy wynosiła 16% (§ 2 ust. 6 umowy). Strony uzgodniły, iż w przypadku powstania zaległości w spłacie pożyczkodawca zobowiązany będzie do pokrycia kosztów czynności windykacyjnych i upominawczych oraz ewentualnych kosztów postępowania sądowego, egzekucyjnego oraz zastępstwa procesowego. Czynności windykacyjne i upominawcze polegać miały na wysyłaniu upomnień w formie SMS oraz e-mail, upomnieniach telefonicznych oraz monicie w formie listu poleconego. Koszty tych czynności wynosiły odpowiednio 2 złote za wysłanie jednego upomnienia w formie SMS, 1,50 złotych za wysłanie jednego upomnienia w formie e-mail, 6 złotych za jedno upomnienie telefoniczne oraz 25 złotych za jeden monit w formie listu poleconego. Zgodnie jednak z § 5 ust. 6 umowy, całkowity koszt jakim mógł zostać obciążony pożyczkodawca z tytułu czynności windykacyjnych i upominawczych miał nie przekraczać 19 złotych – do 14 dnia po dniu spłaty oraz 92,50 złotych do 45 dnia po dniu spłaty, co stanowiło całkowity koszt z tytułu czynności windykacyjnych i upominawczych.

(dowód: umowa udzielania pożyczek gotówkowych nr (...) wraz z załącznikami k. 17-21)

Pozwana A. L. otrzymała kwotę pożyczki 320 złotych w dniu 4 lipca 2014 roku przelewem na podany przez siebie w chwili rejestracji na portalu internetowym pożyczkodawcy numer rachunku bankowego.

(dowód: potwierdzenie transakcji k. 22-23)

W dniu 8 sierpnia 2014 roku (...)PL (...). z o.o. w W. wystosował do pozwanej ostateczne wezwanie do zapłaty.

(dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty k. 24)

W dniu 30 września 2014 roku wierzyciel pierwotny (...) PL (...). z o.o. z siedzibą w W., na mocy umowy cesji wierzytelności nr (...), przeniósł na (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. przysługujące mu wierzytelności pieniężne, na które składały się kwoty pożyczek i opłat za ich udzielenie (wymienione w załączniku E) oraz odsetki karne i opłaty za wezwania do zapłaty w związku z udzielonymi pożyczkami (wymienione w załączniku D). Wśród przeniesionych wierzytelności znalazła się wierzytelność w stosunku do pozwanej A. L., wynikająca z umowy pożyczki nr (...).

(dowód: umowa cesji wierzytelności (...)wraz z załącznikiem D k.29-31, umowa cesji wierzytelności (...)wraz z załącznikiem E k.32-34)

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. zawarł z powodem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę cesji wierzytelności o nr (...)z dnia 30 września 2014 roku. Przedmiotem umowy były wierzytelności nabyte uprzednio umowami cesji wierzytelności nr (...)oraz (...)zawartymi pomiędzy (...)PL (...). z o.o. z siedzibą w W. a (...) z siedzibą w T., wymienione w Załączniku nr 1 do umowy, w tym wierzytelność wobec A. L. wynikająca z umowy pożyczki nr (...).

(dowód: umowa cesji wierzytelności nr (...))wraz z załącznikiem k. 26-28)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie niemalże w całości.

Sąd w sprawie niniejszej wydał wyrok zaoczny, albowiem pozwana A. L. zawiadomiona o terminie rozprawy nie stawiała się na termin rozprawy i nie wypowiedziała się co do żądań pozwu. W myśl przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Wydanie wyroku zaocznego nie zwalania więc sądu od badania roszczenia pod kątem jego zgodności z prawem. Sąd Najwyższy w stanowisku wyrażonym w wyroku z dnia 31 marca 1999 roku (I CKU 176/97, LEX nr 37430), podkreślił, że domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest zawsze rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania.

Ustalenia stanu faktycznego Sąd poczynił w oparciu o dokumenty przedłożone przez powoda w postaci umowy pożyczki nr (...) wraz z załącznikami, wezwania do zapłaty, wydruków z rachunków bankowych powoda oraz trzech umów cesji wierzytelności z załącznikami. Dokumenty te były ze sobą zgodne i tworzyły spójny obraz stanu faktycznego, który przez pozwaną nie został w żaden sposób zakwestionowany.

Zgodnie z przepisem art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, która została zawarta przed dniem 8 września 2016 roku, a której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. Zgodnie zaś z przepisem art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (t.j. Dz.U. 2014r., poz. 1497 ze zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę pożyczki.

W warunkach niniejszej sprawy zawarcie przez pozwaną i wierzyciela pierwotnego umowy pożyczki było niewątpliwe. Okoliczność tą potwierdza przedłożona przez powoda umowa pożyczki wraz z załącznikami stanowiącymi jej integralną część oraz potwierdzenie przelania na rachunek bankowy pozwanej kwoty pożyczki w wysokości 320 złotych. W umowie pożyczki zawartej przez strony przewidziano roczną stałą stopę oprocentowania na poziomie czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, która na dzień zawarcia umowy wynosiła 16%. Jako udowodnione należy również wskazać koszty czynności windykacyjnych i upominawczych obciążające pozwaną. W rozpoznawanej sprawie wysokość opłat za wysłanie upomnień w formie wiadomości SMS, e-mail, monitu oraz upomnień telefonicznych została ustalona w umowie pożyczki z dnia 4 lipca 2014 roku. W ocenie Sądu koszty tych czynności nie są wygórowane i nie naruszają interesów pozwanej jako konsumenta czy też dobrych obyczajów. Jednocześnie wierzyciel pierwotny ustalił w umowie maksymalny koszt czynności windykacyjnych na kwotę 92,50 złotych, na którą to kwotę składało się wysłanie 6 wiadomości SMS, 5 wiadomości w formie e-mail, wykonanie 8 połączeń telefonicznych do pozwanej oraz wysłanie jednego upomnienia w formie monitu. Pozwana zatem już na etapie podpisywania umowy pożyczki miała świadomość ewentualnych kosztów czynności upominawczych i windykacyjnych w przypadku powstania zaległości w spłacie zobowiązania.

Sąd nie miał wątpliwości również, co do legitymacji czynnej po stronie powodowej. Powód przedstawił bowiem szereg umów cesji wierzytelności, z których jednoznacznie wynikało, że (...)PL (...). z o.o. z siedzibą w W. przeniosła na rzecz spółki (...) z siedzibą w T., która następnie przelała na rzecz powoda wierzytelności szczegółowo opisane w załącznikach do tych umów. Powód dołączył odpisy tych załączników, w których treści wymieniona była wierzytelność wobec pozwanej. Dokumenty te zawierały bowiem zapisy identyfikujące jednoznacznie przedmiotowe zobowiązanie, w tym numer umowy, imię i nazwisko dłużnika wraz numerem PESEL oraz wysokość zobowiązania. Wszystkie te dane były zbieżne z tymi, które zamieszczone były w umowie pożyczki z dnia 4 lipca 2014 roku.

Wobec powyższego jako zasadne uznać należy żądanie pozwu w zakresie kwoty 320 złotych tytułem niespłaconego kapitału pożyczki, 98,63 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek umownych ustalonych od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 25 lipca 2014 roku do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu oraz kwoty 92,50 złotych tytułem obciążenia pozwanej kosztami czynności windykacyjnych i upominawczych. Powództwo jako niezasadne podlegało w minimalnym zakresie oddaleniu, tj. co do kwoty 0,26 złotych. W tym miejscu zwrócić należy uwagę na uzasadnienie pozwu, w którym strona powodowa wskazując szczegółowo kwoty składające się na żądanie pozwu wskazała: kwotę 320 złotych tytułem kwoty pożyczki, 92,50 złotych tytułem kosztów windykacyjnych, 98,63 złote tytułem skapitalizowanych odsetek umownych za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia następnego po dniu, w którym pożyczka stała się wymagalna do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu, łącznie kwoty 511,13, a nie 511,39 złotych.

Odnosząc się do kwestii obowiązku zapłaty odsetek, zgodnie z ogólną regulacją wynikającą z art. 359 § 1 i 2 k.c. odsetki od sumy pieniężnej należą się wówczas, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu. Zgodnie natomiast z art. 481 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego – a co w przedmiotowej sprawie jest bezsporne, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z § 2 jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

W przedmiotowej sprawie, pozwana wyraziła zgodę na naliczanie przez pożyczkodawcę odsetek maksymalnych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym w stosunku do zadłużenia przeterminowanego. Sąd orzekł o odsetkach zgodnie z żądaniem powoda, zasądzając odsetki umowne od kwoty 511,13 zł w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od dnia 12 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty, dodatkowo zawierając zastrzeżenie, iż zasądzone odsetki nie mogą przekraczać wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie.

Orzeczenie o kosztach postępowania uzasadnione jest natomiast treścią przepisu art. 98 k.p.c. Na koszty procesu strony powodowej składały się opłata sądowa w kwocie 30 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych 0,30 złotych prowizji od opłaty sądowej dokonanej zgodnie z regulaminem opłat e-sądu oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 180 złotych. Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie zmienił wniosku w zakresie żądania zwrotu kosztów procesu po przekazaniu sprawy z elektronicznego postępowania upominawczego, wobec czego w tym zakresie Sąd związany był żądaniem zawartym w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Sąd zgodnie z przepisem art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. nadał wyrokowi w pkt I i III rygor natychmiastowej wykonalności.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)

S.,(...)